Hr. S. indrømmede dog, at mange Kvinder kunde udføre lige saa godt Arbejde som Mænd, ja endog bedre, og Taleren var ligeledes klar over, at ogsaa mange Kvinder var Forsørgere. Disse Betragtninger rokkede dog ikke ved denne Folketingsmands Tro paa, at det vilde være retfærdigt at vurdere den dygtigste Kvindes Arbejde lavere end den mindst fremragende Mands, og at lønne en Kvinde, der forsørger f. Eks. 3—4 Børn, lavere end den ugifte Mand.

Hr. S. Svendsens Tale vidner om en beklagelig Mangel paa Retfærdighedssans og er præget af Fordom, af Mangel paa Vilje eller Evne til at yde Kvinderne Retfærdighed, blot fordi de er Kvinder, og af en bristende Forstaaelse af vor Tids vigtigste Rørelser.

Socialdemokrati:

Det socialdemokratiske Partis Ordfører (Vald. Olsen) betonede, at hans Parti enstemmigt havde sluttet sig til Ligelønsprincippet. Nogen Betænkelighed havde der været, fordi Partiet frygtede, at Administrationerne efter dets Gennemførelse vilde søge at nedsætte Anvendelsen af Kvinder, hvormed Kvinderne jo ikke kunde være tjent. Han udtalte til Slut følgende:

Kvindernes Repræsentanter har imidlertid selv erklæret sig for Princippet, og da Socialdemokratiet altid har støttet det og gennemført det, har vi enstemmigt sluttet os dertil.

Det redelige og rene Standpunkt til vort Krav, som det socialdemokratiske Parti her gav Udtryk for, er det os en Tilfredsstillelse at udtrykke vor uforbeholdne Paaskønnelse af.

Konservative:

Som Ordfører for det konservative Folkeparti udtalte derefter Folketingsm. Abrahamsen sin Tilfredshed med, at Regering og Kommission havde foreslaaet lige Løn for Kvinder og Mænd. Hr. Abrahamsen gjorde i sin Tale bl. a. en Bemærkning om, at „der i Øjeblikket ikke foreligger noget Bevis for, at Kvinderne præsterer lige Arbejde for den lige Løn", skønt ogsaa han indrømmede, at mange Kvinder er saa dygtige, at de kan gøre samme — og bedre — Arbejde som Mænd. Taleren fandt Ligelønsprincippets Hævdelse i god Overensstemmelse med Ligestillingen paa det politiske Omraade, og med den foreslaaede Lighed mellem Mand og Kvinde indenfor Ægteskabet. Det maatte saa blive Kvindernes egen Sag at klare sig i Konkurrencen.

Taleren udtalte til Slut, at han med Glæde havde tiltraadt Forslaget om lige Løn og anbefalede Tingets Medlemmer ikke at forlade dette Grundlag.

Til Hr. A.s lille Bemærkning om, at der ikke foreligger Bevis for, at Kvinderne „præsterer lige Arbejde for den lige Løn", vil vi gerne sige, at det gør der naturligvis ikke, al den Stund den lige Løn indtil nu ikke har eksisteret. Det, der er sket, er, at man har forsøgt at føre Bevis for, at Kvinderne efter deres Arbejde paa den lavere Løn ikke fortjente den samme Løn som Mændene — og dette Bevis har man ikke kunnet føre.

Og hermed er Grundlaget for at give forskellig Løn ganske naturligt bortfaldet.

Det konservative Partis Tilslutning til Ligelønsprincippet, der gav sig Udtryk i Hr. Abrahamsens Ordførertale, hilser vi iøvrigt med stor Glæde.

Kvindernes gamle og velkendte Fjende, Prof. Birck, havde naturligvis Ordet for at fremføre sine gamle Travere om lige Levefod for alle, gifte og ugifte. Det har altid været os en Gaade, at Hr. Bircks retfærdige Harme og ædle Ildhu i denne Retning aldrig før har ramt den ugifte Mand, og vi ser ham da ogsaa denne Gang betræde Forbedringens Sti, idet han nu er naaet til at tage den ugifte Mand med i sine Betragtninger.

Det vil ikke overraske vore Læsere, at Hr. B. betegnede Ligelønsprincippet som et „falsk Lighedsprincip", og heller ikke, at Hr. B. stadig finder det langt mere rædsomt, at en ugift Kvinde faar samme Løn som en gift Mand, end at en ugift Mand faar lige Løn med den gifte!

Radikale:

Den næste Taler var Fru Elna Munch af det radikale Venstreparti. Fru M.s Tale imødegik paa en ypperlig Maade de fremførte Grunde mod Indførelsen af den lige Løn.

Taleren paapegede den store Interesse, alle Kvinder havde i Gennemførelsen af Kvinders Ligestilling med Mænd paa dette Omraade, i at man her havde sat sig ud over de tilvante Forestillinger om Kvinden som et ringere Væsen end Manden. Fru M. fremhævede det urimelige i paa Forhaand at stemple den dygtigste Kvindes Arbejde som ringere end den udueligste Mands og mente, at Kvinderne, naar de kom paa lige Levevilkaar med Mænd, nok skulde klare sig i Konkurrencen. Naar Kvinderne enkelte Steder havde haft flere Sygedage, saa var Grunden sandsynligvis den, at de — netop paa Grund af den lavere Løn — sammen med deres Embedsgerning havde maattet bestride et stort husligt Arbejde, som Mænd havde haft Raad til at lade andre besørge for sig. Desuden havde mange lavtlønnede Kvinder været nødt til at leve saa tarveligt og sparsomt, at det ikke var underligt, at det gik ud over deres Helbred.

Fru Elna Munch udtalte endvidere bl. a. følgende:

Venstres Ordfører udtalte sin Bekymring for, at de højere Lønninger skulde lokke Kvinderne bort fra Hjemmene. Jeg ser ikke, der er nogen Grund til denne Bekymring. Det almindelige er ikke nu, at Kvinder, naar de er gifte, søger at komme ind i Statens Embeder, Lærerindestillinger eller anden Embedsgerning. Det kan heller ikke ventes, at gifte Kvinder pludselig vil gøre Forsøg derpaa, fordi Lønnen højnes noget; det er næsten altid som ugifte, at Kvinderne vælger de Stillinger, her er Tale om. Naar de har faaet Uddannelse dertil, naar de er blevet Lærerinder eller har faaet anden Virksomhed i Statens Tjeneste, hænder det jo, at de gifter sig, men man kan dog ikke kræve, at de derfor skal opgive en Livsstilling, til hvilken de har uddannet sig, og som de omfatter med varm Interesse. Man kan dog ikke ansætte Lønnen med det Formaal at drage dem bort derfra, og da turde det være det bedste, netop for Hjemmenes Skyld, at lønne dem saa godt, at de er i Stand til at skaffe sig den fornødne Medhjælp.